

חלול

יש
שהראש חלול
כמו תבת תהודה
עם מחשבה בודדה.
מצד אל צד מטלטלת,
נוקשת בקיר.
מטלטלת,
קוראת בקול שמכיר
שאתה ריק כבר יותר מדי זמן.
יותר מדי זמן.
כמו בטן ריקה
מלאת מועקה.
בתוך עצמה מתמרמרת,
רוטנת קלות.
מקררת,
משמיעה היא קולות-
תדאג, תתמלא, אם לא לי אז לך.
אם לא לי, אז לך.
כמו בית מגורים
מלא בספרים.
כלפי חוץ הוא מקרין-
שכלה אין בי כלל.
מחצין,
למרות שבפנים מבהל-
אין בי מזונה, חסר משהו מעבר.
חסר משהו מעבר.

// חגי מיכליס